

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Co/171/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217888
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4312217888.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9C/25/2013-185 zo dňa 23. októbra 2014 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 9C/25/2013-208 zo dňa 10. apríla 2015, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy X.XXX,XX eur ako náhrady škody a sumy XXX,XX eur ako nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice sp. zn. 16Er/330/2010.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 1, ods. 2 písm. c/, d/, i/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.05.2010, § 41 ods. 2 písm. c/, d/, i/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011. Súd prvého stupňa mal preukázané, že na Okresnom súde Nitra prebieha konanie pod sp. zn. 10C/4/2013 v totožnej veci.

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 16Er/330/2010 mal za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia bola doručená na Okresný súd Levice dňa 28.04.2010. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp. zn. SR 22307/09. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia uznesením č. k. 16Er/330/2010-17 zo dňa 21.10.2010 tak, že žiadosť zamietol. Proti tomuto uzneseniu oprávnený podal odvolanie. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5CoE/83/2010-34 zo dňa 22.12.2010 napadnuté uznesenie potvrdil. Súd prvého stupňa konštatoval, že návrh navrhovateľa nie je predčasne podaný ani nárok navrhovateľa nepovažoval za premlčaný. Navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup

z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote, resp. primeranej lehote ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Súd prvého stupňa neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu

zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Uviedol, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 28.04.2010 a súd o nej rozhodol dňa 21.10.2010, tak že ju zamietol. Údaj uvedený v návrhu navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelení poverenie s omeškaním viac ako 320 dní je nepravdivý. Dospel k záveru, že v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania sa lehota 15 dní nevzťahovala na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci, keďže exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu a i v prípade, že by sa nejednalo o rozhodnutie podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, je súd toho názoru, že zo samotného znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa týka prípadu, iba keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, či sú v súlade so zákonom. Pri posudzovaní súladu exekučného titulu so zákonom je exekučný súd povinný skúmať, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. V prípade, ak exekučný titul vydal orgán, ktorý na to právomoc nemal, je takéto rozhodnutie ničotné (nultné) a teda z právneho hľadiska neexistujúce a nezaväzujúce. Mal za to, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, a preto vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu. S poukazom na uvedené súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, pričom odporcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný náhradu trov konania nepriznal, nakoľko odporca si žiadne trovy v konaní neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Záverom uviedol, že navrhovateľ nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o

prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Namietal, že zo znaleckého posudku č. 1/2014, ktorý predložil ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, jeho súčasťou sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol nútený svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Poukázal na to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. K návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Záverom poukázal na judikatúru krajských súdov (Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014).

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote troch dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume XX,-eur, ktorý vyrubil podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Uznesenie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 ods. 4, § 3, § 5 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 1, 2, § 7 ods. 10, § 8 ods. 4, § 9 ods. 1, 2, 7 zákona o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie návrhu na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Navrhovateľ preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. V prílohe zákona č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. S týmto názorom sa stotožňuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 z 30.06.2008 vyslovil názor, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. Taktiež sa oprel aj o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 2/2011 z 10.08.2011, podľa ktorého, ak išlo o vecné oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé konanie. Na podporu svojich tvrdení priložil časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 OSP, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa §

221 ods. 2 OSP a zároveň napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutie odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkovi konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

V danej právnej veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, týmto svojim postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, keď jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov.

V danej právnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume X.XXX,XX eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume XXX,XX eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 16Er/330/2010 (EX 2606/2010), spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní a preskúmaní exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v rozpore so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 320 dní.

Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Levice vedeného pod sp. zn. 16Er/330/2010 vyplýva, že exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 16.03.2010, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Levice dňa 28.04.2010. O žiadosti o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením č. k. 16Er/330/2010-17 zo dňa 21.10.2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 31.03.2010, doručenú Okresnému súdu Levice dňa 28.04.2010 zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, a preto Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením č. k. 5CoE/83/2010-34 zo dňa 22.12.2010 napadnuté uznesenie potvrdil. Uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 16Er/330/2010-17 zo dňa 21.10.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/83/2010-34 zo dňa 22.12.2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 16.02.2011. Následne Okresný súd Levice uznesením č. k. 16Er/330/2010-47 zo dňa 08.04.2011 exekučné konanie zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.04.2011.

Podľa § 103 OSP, kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 OSP, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvého stupňa zo spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/4/2013 zistil, že navrhovateľ sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti totožnému odporcovi za nesprávny úradný postup z titulu nedodržania zákonnej lehoty, a to nevydaním

rozhodnutia zákonom stanovenej lehote, v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 16Er/330/2010 (EX2606/2010).

Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí síce správne konštatoval vyššie uvedené skutočnosti, avšak nevysporiadal sa s relevantnou otázkou, či má podľa § 103 OSP splnené podmienky konania, pretože na tieto musí prihliadať ex offio počas celého konania.

Z obsahu spisu je teda zrejmé, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania aj v obdobnej veci na Okresnom súde Nitra sp. zn. 10C/4/2013 (č.l. 103 až 126 spisu), ktoré má rovnakých účastníkov ako v predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. 9C/25/2013: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. - navrhovateľ a Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR - odporca, rovnaký predmet konania - navrhovateľ sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, avšak v rozdielnych sumách (majetková škoda v sume XXX eur a nemajetková ujma v sume XXX,XX eura), ale najmä navrhovateľ svoje právo odvodzuje z rovnakých skutkových okolností, a to z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Levice 16Er/330/2010 (EX 2606/2010). Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby skúmal, či sú dané odstrániteľné, resp. neodstrániteľné podmienky konania, na ktoré je súd povinný prihliadať počas celého konania, a ktoré by mohli mať za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť podľa § 104 ods. 1 OSP, prípadne vec postúpiť inému orgánu.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa opätovne rozhodnúť v naznačenom smere a zároveň svoje rozhodnutie aj relevantne odôvodniť v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. Podľa odseku 4, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou. Podľa odseku 2, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 18ca citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa § 18cc citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. januára 2014), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 31. decembra 2013 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2013, i keď sa stanú splatnými po 31. decembri 2013.

Odvolačný súd k namietanej absencii odôvodnenia uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok je toho názoru, že napadnuté uznesenie spĺňa požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutia z toho hľadiska, že toto uvádza dôvod uloženej povinnosti, ako aj jej výšku a taktiež určuje, podľa akej konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov bola predmetná povinnosť uložená. Uznesenie spĺňa podstatné náležitosti, ktoré zákon kladie na tento typ rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP. Námietka navrhovateľa týkajúca sa absencie odôvodnenia napadnutého uznesenia je nedôvodná vzhľadom k tomu, že napadnuté uznesenie obsahuje časť s nápisom odôvodnenie, kde súd prvého stupňa v podrobnostiach poukazuje na dôvody uloženia poplatkovej povinnosti za podané odvolanie. V žiadnom prípade sa teda nemožno stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že dôvody rozhodnutia možno hádať, ako to vyplýva z obsahu podaného odvolania.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, časť I., Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní znie: zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom XX eur. Predmetná položka bola do zákona vložená novelou - zákonom č. 286/2012 Z. z. od 01.10.2012 a doposiaľ nebola zmenená.

Taktiež námietka navrhovateľa, že spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, ale len žaloba, je nedôvodná s poukazom na zákon o súdnych poplatkoch a to najmä ustanovenia § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Teda navrhovateľom prezentovaný výklad vo svojom odvolaní je tendenčný a v rozpore so zákonom ako i so samotným zámerom zákonodarcu a viedol by v podstate k absurdnému záveru, že žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdному poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe/návrhu v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Neobstojí ani argumentácia navrhovateľa rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007, keďže súd prvého stupňa svojvoľne nerozšíril okruh úkonov podliehajúcich súdnému konaniu, a správne na daný prípad aplikoval ustanovenia účinné v čase podania odvolania, teda v čase vzniku poplatkovej povinnosti.

Zároveň je nesprávne aj stanovisko navrhovateľa k aplikácii ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch riešiaceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30.09.2012 (ako je tomu i v predmetnom prípade). Predmetné prechodné ustanovenia s cieľom predísť nežiaducej retroaktívite ustanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté (pričom, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni - § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) do 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 (kedy bolo konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od platenia súdnych poplatkov) a to i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

V danom prípade však úkon - odvolanie bol navrhnutý dňa 27.02.2015, preto správne súd prvého stupňa pristúpil k aplikácii právnej úpravy poplatkového zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Keďže v danej veci ide o súdny poplatok (odvolacie konanie), pričom bolo podané po 30.09.2012 nešlo ani o úkon ani o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov jeho rozhodnutie je vecne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.